

sit Hus, men han har ikke som de andre Fiskere kunnet gaa med ud til Fiskeri paa Havet.

Der er altsaa her foreslaaet at give ham en ekstraordinær Understøttelse paa 500 Kr. en Gang for alle, ligesom der af Kontoen „Tilfældige Udgifter“ er betalt ham 72 Kr., medens han var under Lægebehandling. Det er det nøgne Tilfælde. Nu mener jeg, at hvis det høje Ting anser Understøttelserne for at være for smaa efter Invalideloven, maa det tage et Forslag op om en Revision af denne Lov. Men man kan virkelig ikke benytte et saadant Tilfælde til at stille Ændringsforslag, hvorved man forrykker hele Forholdet. Efter mit Skøn om dette Spørgsmaal er det en god Understøttelse, der ydes denne Mand, og jeg kan kun anbefale, at man stemmer for det Forslag, der er stillet af mig. Jeg tror ikke, man gør nogen Gavn ved at gaa med Mindretallet og stemme for Underændringsforslaget, der i Virkeligheden vil være en vilkaarlig Afgørelse af dette Spørgsmaal.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Den højtærede Minister siger, at han ikke vil diskutere med mig om, hvorvidt han kender Livet, som det leves i de smaa Hjem, og jeg vil da gaa ud fra, at Ministeren kender det. Men saa undrer det mig i endnu højere Grad, at han ikke straks foreslaar mere end de 425 Kr., men endogsaa bestemt modsatte sig, at man gennem Finansloven, hvor man havde Ret dertil, gav ham en større Understøttelse. Det er det, der undrer mig. Den ærede Minister vil altsaa have, at en Mand, der gennem de mange Aar, han har arbejdet ved Redningsvæsenet, har været med til at redde 182 Mennesker, og som har Dannebrogskorset og Fortjenstmedaillen, skal sulte Resten af sit Liv, fordi han er kommen til Skade i Statens Tjeneste. Thi det kan man ikke komme udenom, at saaledes vil Forholdet stille sig, selv om Ministeren siger, at det, der ydes, er en god Hjælp.

Den ærede Minister siger, at han ikke kan gaa højere end Løven. Men jeg vil spørge den ærede Minister: Kunde han ikke gaa højere end Løven, den Gang det drejede sig om hans Kontorchef? Var det Løven, der da fastsatte den Understøttelse? Og kunde den ærede Minister ikke gaa højere end Løven, da det drejede sig om en anden Embedsmand? Og det var to Embedsmænd, der dog havde henholdsvis 3,200 Kr. og 2,200 Kr. i Pension om Aaret!

Men den Gang anmodede den højtærede Minister os indtrængende om at tiltræde Forhøjelserne. Da vi saa indtrængende anmodede Ministeren om at give en Mand, der har 225 Kr. aarlig, 375 Kr. til, saa kan han ikke gaa med hertil. Det er altsaa ikke Løven, men Ministerens gode Villie, det har skortet paa.

Ministeren siger, at han er imod tilfældige Forhøjelser. Ja, hvis han var det! Men Forholdet er det, at der Gang paa Gang er kommet Anmodning om ekstraordinære Forhøjelser baade her og der, baade fra den højtærede Forsvarsminister og fra de øvrige Ministre. Men det har i Regelen været, naar det drejede sig om Folk, der i Forvejen havde høje Pensioner og høje Understøttelser.

Der bliver sagt, at denne Mand er i daarligt Humør — det skrev Lægen. Er det saa underligt, at en Mand, der har 6 ukonfirmerede Børn, og som ikke kan se andet end Nød og Savn for sin Familie, er i daarligt Humør? Jeg tror, den ærede Minister ogsaa vilde komme i daarligt Humør, om han fik at vide, at han skulde klare sig med 425 Kr. aarlig. Naar den ærede Minister nu siger, at Manden har sin Arbejdsevne, saa siger Ministeren selv i Bilagene til Finansloven — og de Oplysninger, jeg har faaet paa Stedet, bekræfte det —, at Manden har mistet sin Arbejdsevne. Han kan f. Eks. ikke selv klæde sig af og paa, og det er som Følge af et Ulykkestilfælde, hvor han blev klemt alvorligt inde under Baaden og blev trukken frem i bevidstløs Tilstand. Han blev klemt saadan, at højre Arm og venstre Ben have mistet deres Førlighed. Hans Familie maa derfor hjælpe ham, naar han skal klædes af og paa, og det er derfor intet Under, at han er i nedbrudt Sindsstemning.

Naar Ministeren saa endelig giver os Anvisning paa at ændre Pensionslovene, vil jeg blot minde om, at da vi havde Lønningenslovene til Behandling, henlede jeg Opmærksomheden paa, hvorledes Ledvogtere og forskellige Postbudé vare saa daarligt stillede, at de kun havde 300—350 Kr. om Aaret at leve af med deres Familie. Det vil sige, at de fik en Sulteløn, skønt de i mange Aar havde været i Statens Tjeneste. Jeg spurgte da Ministeren — det var en anden Minister —, om det ikke kunde lade sig gøre, at vi forhøjede Pensionen noget for dem. Nej, sagde Ministeren. Men vilde det da have hjulpet, hvis vi i Stedet for dette Underændringsforslag havde stillet Forslag om at ændre Løven? Hvis der